

Marlise van der Jagt

Voor de mooiste gezichten van Zutphen ontmoet ik haar in een van de prachtige ruimtes grenzend aan de tuin van Dat Bolwerck in onze historische binnenstad. Drie jaar inmiddels vervult ze de positie van artistiek leider binnen deze voor Zutphen belangrijke culture plek en ik vind het heel erg leuk dat ik mag vertellen hoe ze hier belandde.

Ze is geboren en opgegroeid in Limburg omdat haar vader daar een baan kreeg in het ziekenhuis van Roermond. Omdat ze een grote voorliefde hadden voor het buitenleven kochten haar ouders een Limburgse carré-boerderij buitenaf. En zo groeide ze op in een omgeving met paarden, honden, kippen en veel buiten zijn. Haar ouders waren ook heel erg cultureel geïnteresseerd en met het feit dat ze ook geen Limburgers waren, voelde dat soms wel eens als leven op een eiland in het Limburgse boerenland. Omdat haar moeder balletdanseres was bij het Nationaal Ballet in Amsterdam, kwamen ze daar als gezin al

regelmatig. En zo kwam het dat ze op 14-jarige leeftijd al zeker wist dat ze op een dag naar Amsterdam zou verhuizen. Toen ze haar middelbare school op 18-jarige leeftijd afrondde, gebeurde dat ook daadwerkelijk. Eerst zou ze nog voor een jaar naar Spanje vertrekken om daar de taal te leren en wat levenservaring op te doen om vervolgens te verhuizen naar onze hoofdstad.

Ze vertelt me hoe ze al op jonge leeftijd in kunst geïnteresseerd was en ook kunstboeken kocht. Zo herinnert ze zich dat ze van haar eerste boekenbon die ze van haar oma kreeg, een prachtig dik boek van Salvador Dalí kocht. Toen ze naar Amsterdam verhuisde, begon ze aan de studie Kunstgeschiedenis aan de VU. Nadat ze die had afgerond, ging ze in Rotterdam Culturele Economie studeren aan de Erasmus Universiteit. In die periode leerde ze haar eerste echtgenoot, een rasechte Parijzenaar, kennen en ze verhuisde al snel naar Parijs. Op dat moment was ze 28 jaar oud. Ze vertelt me dat ze veel geluk had, doordat ze na haar verhuizing naar Frankrijk het Institut Néerlandais is gaan bellen, het toenmalige Nederlandse culturele centrum, voor een baan. Ze kenden dit instituut al als belangrijke plek voor hedendaagse kunst en ze kreeg de kans om daar na een korte stageperiode betaald aan de slag te gaan. Ze heeft er vier jaar gewerkt en vertelt hoe dat de basis is geworden voor het werk dat ze nog steeds doet. Voor dit instituut, dat een naoorlogs initiatief was, bedoeld om de cultuur van andere landen in Parijs een plek te geven, maakte ze exposities hedendaagse kunst, fotografie en vormgeving die belangrijk waren voor Nederland.

Omdat dit instituut voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland op enig moment te kostbaar werd, werd het gesloten en kwam er een einde aan haar werk op deze voor haar prachtige plek. Vervolgens werd ze gevraagd door de cultural attaché om op de ambassade te komen werken, wat ze nog een aantal jaren deed. Daar leerde ze haar huidige partner kennen en samen verhuisden ze terug naar Nederland waar ze al snel ook hun eerste kindje kregen. In Parijs woonde ze in totaal tien jaar, een plek die nog steeds als haar thuis voelt. Tijdens de coronapandemie zijn ze zich gaan oriënteren op een nieuwe woonplek en kregen ook Zutphen in het vizier. Haar ouders woonden inmiddels in Vorden en haar schoonouders hadden een buitenhuis in Laren, waar ze tijdelijk verbleven. Stiekem plande haar partner een afspraak met een makelaar in Zutphen voor de bezichtiging van een prachtig oud huis in de stadsmuur. Hoewel ze zelf aanvankelijk nog niet veel met Zutphen had, waren de plek en het huis overtuigend. Op dat moment werkte ze nog voor de kunstenaar Renzo Martens in zijn studio in Amsterdam. Toen mensen in haar omgeving haar attenderden op de vacature voor artistiek leider bij Dat Bolwerck, besloot ze te solliciteren op de baan, die ze ook zou krijgen. Dat is inmiddels drie jaar geleden.

Terugkijkend is er een soort sneeuwbal effect ontstaan bij Dat Bolwerck. Ze vertelt hoe haar voorgangers heel goed werk hebben gedaan met het verkrijgen van de juiste subsidies bij de gemeente. Toen kon zij vervolgens aan de slag en zorgde daarmee voor een programmering die een stapje hoger lag qua ambitie. Het Mondriaan Fonds verschaftte in eerste instantie een jaar subsidie, waarmee ze mooie dingen konden gaan doen. Uiteindelijk is de subsidie voor maar liefst vier jaar afgegeven en daarmee is het mogelijk om de artistieke ambitie verder te blijven vormgeven zoals ze zijn ingezet. Zutphen staat echt op de nationale culturele kaart met Dat Bolwerck. ‘Het is de kunst om in de programmering

een vertaling te maken van hetgeen er nationaal en internationaal op het gebied van filosofie, hedendaagse kunst en hedendaagse muziek speelt. Daarbij is het voor mij belangrijk een eigen visie en een signatuur te behouden die eveneens in lijn is met de bedoeling van de oprichters van Dat Bolwerck. Visie en signatuur passen beide bij ons publiek en de gemeenschap van Zutphen', vertelt ze.

Als ze niet bezig is met haar werk, vult ze haar vrije tijd naast de zorg voor haar gezin met onder andere pianospelen. 'Ik heb een grote liefde voor barokmuziek en speel bijvoorbeeld momenteel veel Scarlatti', zegt ze. Daarnaast wandelt ze graag in het bos met de kinderen en de hond en doet ze aan sport. De sympathieke en bevlogen vrouw over wie ik dit verhaal mocht opschrijven, temidden van de kunstwerken van Martha Colburn, is de enige echte Marlise van der Jagt!